

Daar gaf een aantal mensen een speech. Iedereen had een speciale speech, maar die van mijn vader was het indrukwekkendst.

“Olivia. We leerden elkaar niet lang geleden kennen. Ik herinner het me nog als gisteren. Mijn eerste blik in jouw blauwe ogen, ik raakte op slag verliefd. We hadden zo’n goede tijd samen. Verkering, trouwen, het waren zulke mooie momenten. Toen jij zwanger raakte waren we beiden dolgelukkig en het was een ongeloofelijke verrassing dat we een dochter zouden krijgen. En toen gebeurde het.” Er kwamen tranen in zijn ogen.

“De bevalling. Ik was zo bang dat er iets ernstigs zou gebeuren. Ik dacht dat ik gewoon stress had, dat ik gewoon overbezorgd was en me nergens druk om behoefde te maken. Maar ik had gelijk. Ik kreeg mijn dochter, maar verloor mijn vrouw.” Hij begon te huilen. De tranen vielen op het papiertje.

“Ik ga je heel erg missen, Olivia. Ik hou ontzettend veel van je. Je zal altijd mijn lieve circusdirectrice blij...” Mijn vader kon zich niet meer inhouden en begon hard te huilen. Hij moest begeleid worden naar zijn plek, omdat hij uit zichzelf gewoon niet kon bewegen. Mijn vader was kapot van mijn moeders dood en raakte in een depressie.

“Meneer?” Een vriend van mijn vader klopte op zijn deur.

“Wat wil je?”

“Mag ik binnenkomen?”

“Best.” Zijn vriend opende de deur en liep naar binnen. Mijn vader lag op de bank, met mij in zijn armen. Ik lag te slapen en mijn vader scrolde door zijn telefoon, starend naar de foto’s van hem en mijn moeder. Sinds de begrafenis had hij niks anders gedaan dan dat. Hij was al dagen de deur niet uitgegaan en zag er niet goed uit.

“Gaat het wel goed met u? U bent al dagen niet naar buiten gekomen.”

“Best.”

“Meneer, u ligt al drie dagen alleen maar op de bank. Dat kan echt niet. U moet voor uw dochter zorgen.” Mijn vader wees naar de salontafel.

“Babymelk en schone luiers staan daar. Bovendien slaapt ze toch alleen maar.”

“En hoe zit het met u?”

“Salade en water. En wat heb ik om te doen? Het leven is toch zinloos zonder haar.” Mijn vader hield zijn ogen niet van zijn telefoon af. Hij keek geen één keer op. Zijn vriend knielde voor de bank en legde zijn hand op mijn vaders arm.

“Blijf van me af.” Hij haalde zijn hand weg.

“Meneer, ik weet dat u Olivia mist, maar...”

“Benoem die naam niet!” riep mijn vader. Nu keek hij wel op. Zijn ogen spuwden vuur en er kwamen tranen uit.

“Benoem haar niet! Ga weg! Uit mijn wagen!”

“Maar meneer...”

“Donder op!” Haastig ging zijn vriend de deur uit. Een week lang bleef mijn vader op de bank liggen. Niemand kwam binnen, omdat ze het niet durfden. En degenen die het wel durfden werden gewoon naar buiten gesnauwd.

“Wat moet je?” vroeg mijn vader dan.

“Ik wilde gewoon checken of het goed met u ging.” Dat was het meest gebruikte antwoord. Meestal met wat hakkelen en stotteren, omdat ze allemaal bang waren om weg gesnauwd te worden.

“Ga weg.” Mijn vader nam nooit de moeite om ze zelfs aan te kijken. Hij staarde alleen maar naar zijn telefoon, waardoor zijn ogen helemaal rood en geïrriteerd waren.

“Maar meneer...”

“Donder op! Uit mijn wagen!”

“Meneer...”

“Nu!” Mijn vader schreeuwde alleen maar. Hij heeft de beste controle over zijn stem. Als mijn vader boos klinkt en schreeuwt, meent hij het. Mijn vader had dagen niet gedoucht, kleepte zich niet om, sliep slecht en deed absoluut niks anders dan staren naar foto's van mijn moeder terwijl hij aan haar dacht. Hij zag er vreselijk onverzorgd uit.

“Meneer, zo kan het echt niet langer,” zei een vriendin op een gegeven moment. “Zo kunt u de rest van uw leven niet

besteden. Straks krijgt u nog een beroerte vanwege gebrek aan zuurstof. Kom op, u bent beter dan dit.” Ze gaf hem een por tegen zijn schouder. Mijn vader ging moeizaam rechtop zitten.

“Best.”

“Nou, dat is de leider die ik ken.” Zijn vriendin gaf hem weer een por. Mijn vader sloeg haar hand weg. Hij nam een douche, schoor zich even, trok een setje schone kleding aan en ging eindelijk de deur uit na zeven dagen. Iedereen dacht dat mijn vader weer gewoon zichzelf zou zijn en dat alles weer normaal zou worden. Dat hadden ze mis. Heel erg mis. Mijn vader was allesbehalve zichzelf. Twee maanden lang had hij agressie- en woedeproblemen. Als iemand iets deed wat hij niet leuk vond, sloeg hij diegene, hij schreeuwde naar anderen en weigerde hulp te zoeken. Je hoefde hem alleen maar verkeerd aan te kijken en hij werd al boos. Al gelijk op de eerste dag dat mijn vader weer naar buiten ging zag hij iemand iets doen wat niet mocht. Hij kuchte.

“En wat ben jij aan het doen?” Zijn vriend glimlachte nerveus.

“Niks, meneer.”

“Zeker? Want het lijkt alsof je aan het oefenen bent.”

“Meneer, het spijt me, ik...” Hij kreeg niet eens de kans om zijn zin af te maken, want mijn vader gaf hem een keiharde klap.

“Au! Waarom deed u dat?” vroeg zijn vriend, terwijl hij over zijn wang wreef.

“Omdat je je nooit aan de verdomde regels houdt!” schreeuwde mijn vader. “Elke keer weer beloven dat je erop zal letten, maar dat doe je nooit!”

“Eh, we vloeken niet...” zegt zijn vriend voorzichtig.

“Dat bepaal ik!” riep mijn vader. Zijn vriend zette een stapje achteruit. Zijn vrouw pakte hem vast en glimlachte nerveus.

“We gaan binnen een spelletje doen,” zei ze nerveus. Een vriendin van mijn vader legde haar hand op mijn vaders schouder.

“Meneer, dat kan u niet doen!” zei ze.

“Blijf van me af!” Mijn vader sloeg haar hand weg.